

'PURE AND SIMPLE UNIONISM'

- baggrunden for den politisk neutrale amerikanske fagbevægelse, 1877-1894

Af Ask Holm

En af årsagerne til, at USA ikke har et arbejderparti i dag skal findes i slutningen af det nittende århundrede, hvor den amerikanske fagbevægelse afviste at deltage i udviklingen af en politisk overbygning. Faglige konflikter, selve organiseringen af fagbevægelsen, stærke arbejdsgivere og en fjendtlig indstilling fra domstolene til organiseret arbejdskraft var medvirkende til, at fagbevægelsen ikke udviklede en politisk overbygning, som ellers skete for de øvrige fagbevægelser i den vestlige verden på dette tidspunkt.

Året 1894 var et skelsættende år for den amerikanske arbejderbevægelse.¹ I december mødtes de delegerede fra "The American Federation of Labor" (AFL) til den årlige kongres. AFL var ikke en egentlig fagforening, men fungerede som paraplyorganisation for en række tilknyttede fagforbund. Samlet set var AFL i 1894 den dominerende organisation i den amerikanske arbejderbevægelse. Det centrale punkt på dagsordenen var, om fagbevægelsen skulle vedtage et politisk program. Det foreslåede program indeholdt elleve punkter og var udarbejdet af socialisten Thomas Morgan fra "The International Machinists' Union". Det indeholdt krav om gratis uddannelse, indførelsen af en ottetimers arbejdsdag, større fokus på sanitære forhold på arbejdspladserne, arbejdsgivernes ansvarliggørelse for arbejdsskader, offentligt ejerskab af arbejdernes transportmidler fra bolig til arbejdsplads samt nationalisering af telegrafer, telefoner, jernbaner og miner.² Programets punkt ti var det mest vidtgående med et krav om kollektivt ejerskab af alle produktionsmidler i USA.

I december 1893 havde kongressen vedtaget programmet med undtagelse af punkt ti. Programmet blev efterfølgende sendt rundt til fagforbundene under AFL til endelig godkendelse på kongressen i 1894. I første halvdel af 1894 havde programmet modtaget stor opbakning, og alt tydede på en godkendelse af programmets elleve punkter som en samlet politisk erklæring og dermed fagbevægelsens godkendelse af konstruktionen af en alliance med bønderne i "The People's Party". Men da stemmerne i var talt op i december 1894 havde 1.173 delegerede stemt imod og 735 for.³ AFL-kongressen havde mod forventning afvist det politiske program.

Med afvisningen havde AFL taget en principiel beslutning om ikke at binde sig til et enkelt politisk parti. AFL fravalgte den strategi, de øvrige fagbevægelser i den indu-

strialiserede verden i disse år havde sporet sig ind på. Den amerikanske fagbevægelse afskar sig selv fra direkte politisk indflydelse gennem en bonde-arbejderalliance.

Diskussionen om det politiske program i 1894 var kulminationen på kampe både internt i arbejderbevægelsen og mod eksterne modstandere i form af arbejdsgivere og domstole. Formålet med denne artikel er at kortlægge de interne og eksterne faktorer, som forhindrede den politiske overbygning. Der var ingen politisk eller strukturel hindring for, at arbejderbevægelsen tog politisk initiativ, men en række begivenheder og beslutninger fra 1877 og frem til kongressen i 1894 ledte frem mod den partipolitisk neutrale strategi. En stærk alliance mellem arbejdsgivere og domstole i samspil med en arbejderbevægelse splittet mellem en politisk og en syndikalistisk fraktion var de afgørende årsager til, at det politiske program blev afvist. AFL-præsident Samuel Gompers udviklede under diskussionen begrebet "pure and simple unionism" til at beskrive den syndikalistiske strategi. Den syndikalistiske strategi AFL-ledelsen ønskede at følge indeholdt to centrale elementer: En eksklusiv organisering af faglærte, hvide mænd samt en overbevisning om, at rettigheder skulle sikres gennem faglige kanaler på arbejdspladserne, hvilket indebar en afstandtagen til den amerikanske stat og det politiske system i bredere forstand.

Den historiografiske udvikling

Årsagerne til at det amerikanske politiske system ikke indeholder et egentligt arbejderparti har været diskuteret siden den tyske sociolog Werner Sombart i 1906 første gang undrede sig over dette. Siden har en lang historiografisk tradition udviklet sig og årsagsforklaringerne kan grupperes i to hovedgrupper: Exceptionalister, hvis kerneargument har været, at de amerikanske arbejdere af ideologiske årsager (som individualisme og en stor tiltro til den sociale mobilitet) gjorde dem ude af stand til at invol-

vere sig i kollektive aktioner. Den anden historiografiske retning er revisionistisk, og har kritikken af den exceptionalistiske tradition som fællesnævner.

Exceptionalisterne har påpeget tre forhold ved USA og de amerikanske arbejdere, der gjorde dem "særlige" i forhold til de europæiske. For det første, at de amerikanske arbejdere valgte jobbevidsthed over klassekamp. Denne tolkning præsenterede Wisconsin-skolen i 1920'erne og 1930'erne.⁴ For det andet, at de amerikanske liberale værdier gjorde det umuligt for socialismen at vinde opbakning blandt de amerikanske arbejdere. Dette forsøgte konsensushistorikerne med Richardt Hofstadter, Louis Hartz og Daniel Bell i spidsen at vise.⁵ For det tredje, at de amerikanske arbejdere, som følge af den manglende socialisme, ikke var i stand til at agere i overensstemmelse med klassebaserede interesser. Politologen Seymour Martin Lipset var hovedeksponenten for dette synspunkt i 1970'erne.⁶

De exceptionalistiske fremstillinger var dog baseret på et begrænset empirisk fundament, hvilket revisionisterne i 1980'erne også påpegede. Socialister fandtes i mange grene af den amerikanske arbejderbevægelse. Indvandringen fra Europa bragte socialistiske ideer til USA. Både blandt syndikalister og socialister vandt opfattelsen af et grundlæggende modsætningsforhold mellem kapitalejere og arbejdere frem. Socialister var stærkt repræsenteret i fagforeninger med en inkluderende strategi, som "The Knights of Labor", "The American Railway Union" og "The United Mine Workers of America".

I denne artikel vil jeg systematisere den revisionistiske kritik ved at samle de forskellige årsagsforklaringer, der i de senere år er blevet givet på, hvorfor AFL afviste det politiske program. Inden for den revisionistiske tradition har forskellige dele af det amerikanske samfund i slutningen af det nittende århundrede været tillagt betydning. Jeg mener ikke, at disse forklaringer nødvendigvis er i modstrid med hinanden, men

er of the Governor of the State, and contrary to the Constitution of the United States. Within the last four years United States Courts, overriding the Constitution of the United States, have arrested and convicted without evidence, sending thousands of men for confinement, as a so-called receiver of a railroad who is really not so much an officer of the law before Congress as the post-master at the country cross-roads.

A recommendation is now before Congress from the Commander-in-Chief of the United States Army, General Scherff, recommending an increase of the army, its withdrawal from frontier posts and its concentration near the large cities for the purpose of overawing laboring men, putting down strikes and compelling laboring men to work on the railroad lines of transportation.

How else can organized labor resist the intrusion upon personal rights which attacks come by political means, not only through unfriendly legislation, but through the plain usurpations of executive power? I am aware that the present policy of the Trades Union is non-partisan, and I recognize fully your right to adopt such policy as you may approve. I would treat your action with respect, but confiding the fact that the millions that our legislative bodies, that the United States, that our rights are swept away, not only by Congress and Legislature, but by the usurpation of the judiciary, there is but one remedy, and that is the workington must "go together" solidly, and support that party which in good faith declares for the rights of humanity as against the rights of property.

Yours respectfully,
DAVID H. WAITE.

Upon motion of Delegate Morgan the letter was ordered spread upon the minutes.

The hour for the special order for the consideration of the political programme having expired, the President declared that the pending business.

POLITICAL PROGRAMME.

WHEREAS, The Trade Unionists of Great Britain, have by the light of experience, and the logic of progress, adopted the principle of independent labor politics as an auxiliary to their economic action; and
WHEREAS, Such action has resulted in the most gratifying success; and
WHEREAS, Such independent labor politics are based upon the following programme, to-wit:

1. Compulsory education.
2. Direct legislation.
3. A legal eight-hour work day.
4. Sanitary inspection of work-shops, mines and homes.
5. Liability of employers for injury to health, body or life.
6. The abolition of contract system in all public work.
7. The abolition of the sweating system.
8. The municipal ownership of street cars, gas and electric plants for public distribution and light, heat and power.
9. The nationalization of telegraph, tele-phones, railroads and mines.

10. The collective ownership by the people of all means of production and distribution.

11. The principle of referendum in all legislation.

RESOLVED, That the Convention hereby indorse this political action of our British comrades; and
RESOLVED, That this programme and basis of a political labor movement be and is hereby indorsed by the consideration of the local organizations of America, with the request that their delegates to the next annual Convention of the American Federation of Labor be instructed on this most important subject.

Delegate Eldredge moved that a vote be taken on the adoption of the political platform as a whole.

Delegate Pomeroy moved to amend that the political platform be taken up *seriatim*.

The previous question was called for and carried.

The question recurred on the amendment of Delegate Pomeroy and was adopted.

The preamble to the political programme was then read.

Delegate Stramer moved that the preamble be stricken out.

Delegate Barnes raised a point of order that the matter could not be considered, having been adopted at the last Convention.

The President ruled the point of order not well taken, since the Convention had the power to adopt or reject the matter at will.

After a lengthy discussion the previous question was demanded by Delegate Nugent. The vote stood 95 to 27.

Delegate Stramer asked for the calling of the roll on the striking out of the preamble, which resulted as follows:

Yess—Klapatsky, Weissmann, McGuire, McKay, Rowland, Loshan, Quayle, Neuroth, Burnett, Stern, Kelley, Cooke, Valentine, Metcalf, Fox, Hysell, Cooper, Elkhoff, Furush, Lennon, Cohen, Chester, Hart, Prescott, Higgins, McCrath, Bramwood, Sullivan, Somers, McCallum, McCallan, McNamara, Lloyd, MacArthur, Greenhagh, Lilly, Ratigan, Pomeroy and O'Sullivan—124.

Nays—Tobin, Anderson, Cowang, Howe, Decker, Rowland, Loshan, Quayle, Neuroth, Burnett, Stern, Kelley, Cooke, Valentine, Metcalf, Fox, Hysell, Cooper, Elkhoff, Furush, Lennon, Cohen, Chester, Hart, Prescott, Higgins, McCrath, Bramwood, Sullivan, Somers, McCallum, McCallan, McNamara, Lloyd, MacArthur, Greenhagh, Lilly, Ratigan, Pomeroy and O'Sullivan—124.

The preamble were stricken out.

Plank No. 1. Compulsory education. Adopted.

Delegate Sullivan moved as a substitute for planks 2 and 3 the following:

"That planks 2 and 3 be consolidated so as

motion lost and the resolution offered by Delegate McCrath was adopted.

By delegates of I. T. U.:
The national and State destruction of the liquor traffic.

Tabbed.

The question then recurred on the question of the adoption of the resolutions on the programme.

Delegate Pomeroy moved as a substitute:

That this convention hereby indorses the above platform as a whole.

The roll was called for and resulted as follows:

Yess—Klapatsky, Anderson, Daughters, Kelly, McCarthy, Kenahan, Burnett, Hysell, Penn, Stone, Elkhoff, Lennon, Cohen, Prescott, Higgins, McCrath, Bramwood, Sullivan, Somers, McCallum, McCallan, McNamara, Lloyd, MacArthur, Greenhagh, Lilly, Ratigan, Pomeroy and O'Sullivan—125.

Nays—Weissmann, John Cowang, Howe, Neuroth, McKay, Rowland, Loshan, Quayle, Neuroth, Burnett, Cooke, Valentine, Metcalf, Fox, Elkhoff, Hart, Wolfson, Keefe, Morgan, McFride, Nugent, Cooper, Murphy, Mahon, Chester, Harry Stramer, Tracy, Duncan, McCull, Lilly, Mrs. T. J. Morgan, Pomeroy, and O'Sullivan—123.

Substantive lost.

The motion to adopt the resolutions (part of the political programme) was lost.

Delegate McCrath offered the following to be submitted to the referendum:

"Are you in favor of independent political action of the trade unions, by the formation of a political party? Yes. No.

The motion of Delegate Penna, it was tabled.

The Committee on Resolutions reported on change of Headquarters.

"RESOLVED, That the headquarters of the American Federation of Labor be removed to Indianapolis, Ind., U. S. A.

Committee refers to the Convention without recommendation.

Delegate Barnes moved the adoption of the resolution.

Delegate Stramer moved the following:

That the successful candidate for president have the privilege to select the headquarters with the approval of the incoming Executive Council.

By Delegate Daly.

That the delegates present, who so desire, shall there in nomination the city to which they wish to see the headquarters removed, and that a list of the places designated be submitted to a vote of the affiliated bodies of the Federation, and that the city or town receiving the highest number of votes be the place in which the headquarters shall be located for a term of five years from the date of the holding of the next Convention of the

Federation, the vote of the affiliated bodies on the question to be taken on the basis of the Convention of the Federation.

The previous question being called, the question then recurred on the proposition offered by Delegate Daly, resulting as follows:

Yess—McGuire, McKay, Quayle, Cooke, Valentine, Metcalf, Fox, Elkhoff, Hart, Wolfson, Keefe, Morgan, McFride, Nugent, Cooper, Murphy, Mahon, Chester, Harry Prescott, Higgins, McCrath, Bramwood, Sullivan, Somers, McCallum, McCallan, McNamara, Lloyd, MacArthur, Greenhagh, Lilly, Ratigan, Pomeroy and O'Sullivan—124.

Nays—Klapatsky, Weissmann, Anderson, Cowang, Howe, Rowland, Loshan, Daughters, Barnes, Neuroth, Burnett, Stern, Kelley, Cooke, Valentine, Metcalf, Fox, Elkhoff, Hart, Wolfson, Keefe, Morgan, McFride, Nugent, Cooper, Murphy, Mahon, Chester, Harry Prescott, Higgins, McCrath, Bramwood, Sullivan, Somers, McCallum, McCallan, McNamara, Lloyd, MacArthur, Greenhagh, Lilly, Ratigan, Pomeroy and O'Sullivan—124.

Lost.

The proposition of Delegate Stramer was then put and lost.

The resolution to remove the headquarters was then voted on by roll call and resulted as follows:

Yess—Tobin, Anderson, Cowang, Howe, McKay, Rowland, Daughters, Barnes, Neuroth, Neuroth, Stern, Kelley, McCrath, Kenahan, Keefe, Morgan, Hysell, Penna, McEly, Nugent, Cooper, Murphy, Allen, Stone, Mahon, Elkhoff, Chester, Hart, Higgins, Bramwood, Samuels, McNamara, McNamara, Heber, Bramwood, Burnett, Mrs. T. J. Morgan, Pomeroy, Swinboth, Sprague and Evans—126.

Nays—Klapatsky, Weissmann, McGuire, McKay, Quayle, Cooke, Valentine, Metcalf, Fox, Elkhoff, Hart, Wolfson, Keefe, Morgan, McFride, Nugent, Cooper, Murphy, Mahon, Chester, Harry Stramer, Tracy, Duncan, McCull, Lilly, Mrs. T. J. Morgan, Pomeroy, and O'Sullivan—123.

Substantive lost.

On motion of Delegate Lennon it was decided that the hour of adjournment be fixed at 6 p. m.

Delegate Pomeroy placed in nomination for the headquarters of the Federation the name of Indianapolis.

Delegate Elkhoff nominated Detroit.

Delegate O'Sullivan nominated Washington.

Seconded by Delegate Duncan.

Delegate Weissmann nominated Brooklyn.

Delegate Higgins nominated Louisville.

Further consideration of the matter was temporarily postponed.

The rules were suspended and Mr. John Burns given the privilege of the floor.

Mr. Burns, in a few well chosen words, expressed the thanks of his colleague and him-

Det politiske program

med fordel kan samles og dermed give et mere fyldestgørende billede af baggrunden for AFL's afvisning af det politiske program.

Historikeren Robin Archer har videreudviklet den såkaldte undertrykkelsesteori efter juristen William Forbath og historikeren Sanford Jacobys arbejde i begyndelsen af 1990'erne og argumenteret for, at Gompers og AFL's afvisning af politisk engagement var en reaktion på domstolenes fjendtlige indstilling til strejker. Flere arbejderorganisationer var oprindeligt indstillet på politisk aktivitet, indtil de i begyndelsen af 1890'erne blev udsat for en massiv undertrykkelse fra domstolene, hvilket førte til, at de valgte den apolitiske "pure-and-simple-unionism"-strategi på kongressen i 1894.⁷ Hvor både Archer og Forbath vurderede domstolenes fjendtlige indstilling til arbejderbevægelse

Resultatet af afstemningen

som afgørende, var andre revisionister med historikeren Kim Voss i spidsen af den opfattelse, at arbejdsgevnernes modmobilisering i anden halvdel af 1880'erne var af større betydning. Denne mobilisering skabte særligt fjendtligt miljø for AFL at navigere rundt i og den politiske strategi blev fravalgt for at undgå yderligere modstand fra arbejdsgeverne for at sikre selve fagbevægelsens overlevelse.⁸ En tredje revisionistisk forklaring har i modsætning til undertrykkelsesteori og arbejdsgevnernes modmobilisering rettet perspektiveret mod årsager internt i arbejdsbevægelsen. Historikeren Robert Weir har fokuseret på især den store fagforening i 1880'erne "The Knights" resourcer. "The Knights" havde mange ufaglærte medlemmer, hvilket ifølge Weir gjorde den til et let modstander for arbejdsgeverne.⁹

En sidste historiografisk retning som opstod i 1990'erne bør også nævnes. Retningen udgik fra Chicago og havde som kerneargument, at hverken exceptionalisterne eller revisionisterne havde blik for betydningen af de såkaldte "Civic Federations", der fungerede som en platform for fredelige forhandlinger mellem arbejdsgivere og fagbevægelsens ledelse uden statslig indblanding. "The Civic Federation" var for Chicagotraditionen udvejen for Gompers og AFL-ledelsen til at forfølge en apolitisk strategi samtidig med at kæmpe for bedre løn samt arbejdsforhold og tid for medlemmerne.¹⁰

Kildemateriale

Kildematerialet, der ligger til grund for artiklen er AFL's kongresreferater, referatet fra diskussionen om det politiske program på 1894-kongressen og et udvalg af Gompers' brevkorrespondancer og avisartikler. AFL's kongresreferater tilbage fra 1886 blev udgivet i begyndelsen af 1900-tallet og siden 1980'erne er en stor mængde af Gompers' brevkorrespondancer og artikler også blevet udgivet som følge af det øgede empiriske fokus.¹¹

Kongresreferaterne har været anvendt til at følge diskussionen om AFL's forhold til politiske partier og det politiske program.¹² Referaterne er beslutningsreferater, men indeholder også formandens og kassererens beretninger. Ledelsen i AFL var domineret af syndikalister og de benyttede blandt andet kongressen som platform til at udnytte den centraliserede magtstruktur til at præge debatten og påvirke de delegerede til at vende sig mod det politiske program.

Selve debatten om det politiske program på AFL's kongres i 1894 blev, i modsætning til den normale procedure, nedskrevet af en stenograf. Det skete for at sikre, at der efter afstemningen ingen tvivl kunne blive rejst om debattens indhold. Referatet indeholder de argumenter, tilhængerne og modstanderne af det politiske program benyttede sig af.¹³

Gompers' artikler og brevkorrespondancer fra årene 1891-94 har været benyttet til at give et indblik i, hvordan ledelsen opfattede det politiske program. De udvalgte breve og artikler som er anvendt i denne artikel er dels Gompers' korrespondance med fremtrædende AFL-medlemmer samt avisartikler. En stor del af kildematerialet er produceret af Gompers, men enkelte avisartikler og breve indeholder kritik af Gompers og den syndikalistiske ledelse.

Det internationale perspektiv

Afvisningen af det politiske program i 1894 er også interessant i international sammenhæng, fordi den kobledes den amerikanske arbejderbevægelse af det spor, arbejderbevægelserne i Europa, Canada og Australien fulgte, hvor fagbevægelserne kombinerede et økonomisk fokus på arbejdspladserne med et arbejderparti for at få indflydelse på lovgivningen. Det er interessant at forsøge at identificere de faktorer, der satte den amerikanske arbejderbevægelse på dens ensomme, apolitiske vej. Bag denne tilgang ligger antagelsen om, at det er forventeligt, at fagbevægelser udvikler en politisk overbygning, da dette var tilfældet i alle andre industrialiserede, vestlige lande med undtagelse af USA.

I Frankrig sluttede fagforeninger og arbejderpartier sig sammen til en egentlig national, fransk arbejderbevægelse fra 1880'erne.¹⁴ I Tyskland foregik processen mod en samlet arbejderbevægelse med både en faglig og en politisk gren fra 1870'erne.¹⁵ I England voksede "Labour Representation Committee" (det senere "Labour Party") ud af de samlede fagforeninger i "Trades Union Congress" ved århundredeskiftet.¹⁶ I Australien oprettede arbejderbevægelsen "Trades and Labour Councils" til koordination af strejker over hele Australien i 1879, og fra 1890'erne opstillede de også kandidater til politiske embeder.¹⁷ I Danmark blev Socialdemokratisk Forbund oprettet i 1878 som et arbejderparti med det formål at op-

stille kandidater til folketings- og kommunalvalg.¹⁸

Fælles for disse arbejderbevægelser var det tætte bånd mellem fagbevægelsen og arbejderpartierne. Båndet mellem arbejderbevægelsens politiske og faglige del gav gensidige fordele. Fagbevægelsen fik lettere adgang til at påvirke den politiske proces, mens partiet fik adgang til en større, stabil medlemsbase samt fagbevægelsens økonomiske ressourcer. Det skete ikke i USA, hvilket fik den amerikanske arbejderbevægelse til at fremstå som mere passiv end sine europæiske søsterbevægelser. Afvisningen af det politiske program og valget af den syndikalistiske "pure and simple unionism"-strategi havde stor betydning for, at den amerikanske arbejderbevægelse ikke blev i stand til at udfordre eller udkonkurrere et af partierne i det politiske system.

Det politiske system

Fire elementer i det amerikanske politiske system var vigtige i forhold til de barrierer arbejderbevægelsen skulle overkomme: Et tidligt etableret politisk system, tidlig stemmeret, valgsystemet og den føderale magtdeling. Disse barrierer gjorde det svært, men ikke umuligt for et arbejderparti at opnå valg. AFL's støtte ville dog have hjulpet betydeligt i et sådan forsøg.

For det første var mandlige, hvide og faglærte arbejdere tidligt en del af det politiske liv modsat i Europa. Før USA fik en industriel arbejdsstyrke, var en del af arbejderklassen engageret i politik med andre konfliktlinjer end den klassebaserede.¹⁹ Det amerikanske topartisystem med et demokratisk og et republikansk parti var veletableret fra 1830'erne. Konfliktlinjerne i det politiske system var lagt fast før industrialiseringens begyndelse og før en samfundsgruppe af lønarbejdere opstod. Adgangen til det politiske system var lukket for arbejderklassen som helhed undtagen en lille gruppe af faglærte, hvide mænd. Lokalt spillede såkaldte 'politiske maskiner' en rolle

le i partiloyaliteten. De politiske maskiner organiserede støtte til bestemte kandidater. Efter valget kunne disse kandidater distribuere job i det politiske system videre til medlemmer af den politiske maskine, der havde sikret valgsejren.²⁰

For det andet havde den tidlige stemmeret inddelt den amerikanske befolkning efter skillelinjer, der ikke var bestemt af klassetilhørsforhold, men af etnoreligiøse forhold. De politiske maskiner var organiseret efter etniske skillelinjer på tværs af klasseskel. Forholdet mellem de politiske maskiner og arbejderne var ikke ligeværdigt, men havde snarere karakter af et patronklient forhold, hvor arbejderne modtog gaver fra en beskytter.²¹ Det republikanske parti repræsenterede hovedsageligt protestanter fra de tidlige immigranter fra de britiske øer, Skandinavien og Tyskland, mens det demokratiske parti repræsenterede irske katolikker.²²

For det tredje var valgsystemets indretning med flertalsvalg i enkeltmandskredse en barriere, da politisk indflydelse krævede en stærk opbakning i flere valgkredse. Det direkte valg til præsidentposten gjorde det svært for tredjepartier at få opbakning til kandidater, da dette ofte var lig med stemmepild, da disse kandidater sjældent fik flertal i et større antal stater.²³ Derfor fravalgte mange vælgere tredjepartiernes kandidater. På lokalplan blev valgsystemet en udfordring efter at mange af de større industri- og minevirksomheder anlagde "factory towns" uden for bycentrene og nær fabrikkkerne. Koncentrationen af arbejderstemmer var høj i nogle få valgkredse, men ikke i tilstrækkelig mange til at arbejderkandidater kunne opnå valg.

For det fjerde betød den vertikale magtdeling i USA med et føderalt magtcenter i kamp med de enkelte delstater, at reel indflydelse krævede en solid repræsentation i både Washington DC og delstaterne. Den horisontale magtdeling i Washington DC mellem Kongressen og Præsidenten mindskede snævre partiers muligheder for at op-

nå indflydelse i forhold til de to etablerede og bredere organiserede partier.²⁴

The Gilded Age

Perioden fra 1870'erne og frem til århundredeskiftet i USA er blevet døbt "The Gilded Age" efter Mark Twains beskrivelse af den ujævne økonomiske fordeling og hindringerne for social mobilitet.²⁵ "Gilded" betyder "forgylt", og Twain antydede, at den amerikanske "Guldalder" ikke nåede ud til alle dele af befolkningen, men kun en lille privilegeret overklasse.

Urbaniserings- og industrialiseringsprocessen i USA skabte store virksomheder med en stor koncentration af kapital, især i de sektorer, hvor industrialiseringsprocessen tidligt slog igennem: jernbane- og minesektoren.²⁶ De naturlige ressourcer i USA blev udnyttet, især gennem minedrift, og et stort nationalt marked blev skabt og forbundet af jernbaner. Behovet for arbejdskraft til industrialiseringsprocessen blev dækket af indvandring fra især England, Tyskland og de skandinaviske lande.²⁷ Den amerikanske befolkning voksede fra ca. 40 millioner i 1865 til mere end 75 millioner ved århundredeskiftet, og bruttonationalproduktet blev tredoblet.²⁸ Det amerikanske arbejdsmarked var i perioden 1877 til 1894 præget af mange konflikter mellem fagforeninger og arbejdsgivere.

The American Federation of Labor

AFL var blevet dannet i december 1886 i Ohio som en national overbygning til 38 fagforeninger, der organiserede arbejdere fra de traditionelle håndværk ud fra en eksklusiverende strategi. Den nationale ledelse i AFL samt de tilknyttede fagforbund havde ikke ambitioner om at organisere andre end faglærte, hvide mænd. Medlemmerne af AFL havde oftest rødder i England, Irland, Tyskland eller Skandinavien. Immigranter og sorte blev opfattet som løntrykkere. AFL fokuserede på de faglige kampe på ar-

bejdspladserne, ikke politiske og sociale reformer.²⁹

AFL var bygget op om to grundprincipper. Det første var, at fagforeningen skulle kæmpe for faglige mål som højere løn, kortere arbejdstid og bedre arbejdsforhold. Det andet grundprincip var, at AFL kun kunne forvente støtte fra egne medlemmer og organisation. Rettigheder eller goder givet af statsmagten blev opfattet som skrøbelige ud fra en betragtning om, at alt hvad staten giver, kan den tage tilbage.³⁰ Kun gennem arbejdskampe kunne varige rettigheder og forbedringer opnås. Strategien indebar en accept af det eksisterende politiske system.³¹ Strejker blev brugt mod arbejdsgivere til at opnå bedre arbejdsforhold; ikke til at sikre politiske rettigheder.

Selvom AFL som paraplyorganisation for en række fagforbund ikke selv udførte strejker, så havde den nationale ledelse stor indflydelse på, hvilke strejker, der blev sat i gang. I arbejdskonflikter kunne ledelsen tilbyde økonomisk støtte til trængte forbund, hvis den lokale strejkekasse var ved at være tom. Omvendt kunne ledelsen også undlade at give økonomisk støtte, hvis de ikke bakkede op om strejken. Ledelsens økonomiske magt betød, at den i vidt omfang kunne vælge, hvilke konflikter de tilknyttede forbund skulle involvere sig i. Fordi ledelsen i AFL havde denne magt til at vælge strejker, blev kongresserne ekstra vigtige, da det var her ledelsen blev udpeget. De enkelte fagforbund havde to muligheder for at påvirke AFL's politik. De kunne enten stemme en resolution igennem kongressen og derved tvinge ledelsen til at agere efter denne, som tilfældet var med det politiske program eller de kunne vælge en ny ledelse.

The Knights of Labor

I begyndelsen af 1880'erne havde en anden fagforening med navnet "The Holy and Noble Order of the Knights of Labor" succes med at organisere arbejdere under sloganet "*An Injury to One is an Injury to All*".

“The Knights” organiserede modsat AFL ud fra en bred definition om, at alle uanset “*craft, creed and color*” have adgang til fagforeningsmedlemskab.³² Det inkluderende organiseringsprincip var progressivt i forhold til andre fagforeninger i den industrialiserede verden i 1880’erne, hvor fokus var rettet mod hvide, faglærte mænd. “The Knights” var ikke tilknyttet AFL, men var en selvstændig organisation.

I 1870’erne bredte “The Knights” sig fra Philadelphia til New York og derfra til resten af USA. I begyndelsen af 1880’erne var “The Knights of Labor” den dominerende arbejderorganisation. Medlemstallet steg fra 20.000 i 1880 til over 100.000 i 1885, og i 1886 rundede medlemstallet trekvart million. “The Knights” havde en decentral magtstruktur, og lokalafdelingerne havde autonomi til at fastlægge egen strategi samt planlægge og udføre strejker. Så længe strejkerne endte med sejre til “The Knights”, og medlemstallet blev øget, lå denne indbyggede strukturelle konflikt latent i “The Knights” og udgjorde ikke et problem for organisationen.³³

Den inkluderende strategi gav potentielt “The Knights” en stor medlemsbase. Strategien indvirkede også på den medlemssammensætning, da den inkluderende strategi gjorde det let at opbygge en stor medlemsbase med arbejdere uanset køn, religiøs overbevisning, etniske og nationale tilhørsforhold samt uddannelsesniveau.³⁴

“The Knights of Labor” havde betydning for AFL’s kongresbeslutning på centrale områder. For det første opbyggede ledelsen i AFL organisationen i modsætning til “The Knights” organiseringsprincip. For det andet havde “The Knights” succes i begyndelsen af 1880’erne skabt en alliance mellem arbejdsgivere og domstole, der i højere grad begyndte at samarbejde i kampen mod organiseret arbejdskraft. AFL-præsident Samuel Gompers og den øvrige nationale ledelse i AFL opfattede “The Knights” universalistiske organiseringsstrategi og politiske engagement som en trussel

mod selve fagforeningernes eksistensgrundlag. Selvom de to organisationer i et vist omfang delte medlemsbase opfattede de sig som modstandere inden for den amerikanske arbejderbevægelse på nationalt plan.³⁵

The People’s Party

Hovedaktørerne bag oprettelsen af “The People’s Party” som Thomas Morgan og den politiske fraktion i AFL forsøgte en alliance med var “The Farmers’ Alliances”. Alliancen var blevet oprettet af utilfredse bønder slutningen af 1880’erne og i 1889 organiserede den over fire millioner bønder. De var især utilfredse med transportsektorens høje priser for fragt af landbrugsvarer.

“The Farmers’ Alliances” havde kontakten “The Knights” og AFL inden det amerikanske præsidentvalg i 1892 med henblik på at skabe en bonde-arbejderalliance. Det fælles grundlag i alliancen var, at begge befolkningsgrupper var producenter af hhv. landbrugs- og industrivarer. I februar 1892 tilkendegav “The Knights” og en række forbund under AFL, dog ikke den nationale ledelse, at de bakkede op om forsøget på at danne et parti på baggrund af alliancen af producenter.

Den 4. juli 1892 mødtes 1.300 delegerede fra “The Knights”, forbund under AFL og “Farmers’ Alliances” for at oprette “The People’s Party”. Partiets politiske program indeholdt ønsker om offentligt ejerskab af jernbaner og telegraf, gradueret indkomstskat, oprettelse af postbanker for at give lønmodtagere sikrere opsparing, immigrationsrestriktioner, ottetimers arbejdsdag for offentligt ansatte og et forbud mod anvendelse af private agenter til at bryde blokader i forbindelse med arbejdsnedlæggelser. Programmet afspejlede på den måde begge sociale gruppers politiske mærkesager.

I 1892 modtog præsidentkandidaten for “The People’s Party” James Weaver 8,5 procent af stemmerne. Partiet fik også valgt tre guvernører, fem senatorer og ti kongresmedlemmer samt besat 1.500 offentlige stil-

linger på delstatsplan. Intet tredjeparti havde før haft så stor opbakning til et præsidentvalg, og det gode valgresultat blev opnået på trods af, at partiet kun modtog begrænset opbakning fra arbejderne i byerne.³⁶

“The People’s Party” besad potentialet til at få arbejdere og bønder til at stemme klassebaseret i stedet for på de etablerede partier.³⁷ Men for at dette potentiale kunne blive indfriet, krævede det opbakning fra AFL’s kongres. AFL’s opbakning var essentiel, da partiet herigennem kunne få adgang til de organiserede arbejdere. For Gompers kunne “The People’s Party” aldrig udvikle sig til en troværdig allieret for fagbevægelsen, da de organiserede bønder oftest havde ansatte under sig og derfor ikke opfyldte Gompers’ opfattelse af, hvad en arbejder var:

“...to support the People’s Party under the belief that it is a labor party is to act under misapprehension. It is not and cannot, in the nature of its make-up, be a labor, or even one in which wage-workers will find their heaven. Composed, as the People’s Party is, mainly of employing farmers without any regard to the interest of the employed farmers of the country districts or the mechanics and laborers of the industrial centres, there must of necessity be a divergence of purposes, methods, and interests.”³⁸

AFL’s forhold til “The People’s Party” ville blive bestemt af, om kongressen vedtog det politiske program, da kongressen var AFL’s øverste myndighed.

Lovgivning i “The Gilded Age” og “Free Labor”-doktrinen

De amerikanske lovgivere var i “The Gilded Age” ikke fjendtligt indstillet over for fagforeninger, men var optaget af at gennemføre love, der skulle sikre hjørnestenene i den liberalistiske markedsøkonomi: fri bevægelse af varer samt konkurrence mellem

virksomheder på lige vilkår. Lovgivernes indstilling var, at uoverensstemmelser mellem arbejdsgivere og lønmodtagere skulle løses mellem de stridende parter og ikke gennem lovgivning.

To love fik dog alligevel særlig betydning for forholdet mellem organiseret arbejdskraft i fagforeningerne på den ene side og domstolene og arbejdsgiverne på den anden. Kongressen vedtog i 1887 “The Interstate Commerce Act”. Loven skulle sikre uhindret transport af varer på tværs af delstatsgrænser. Kongressen understregede, at loven ikke var et redskab i arbejdskonflikter.³⁹ I 1890 vedtog Kongressen en anti-monopollov: “The Sherman Anti-Trust Act”. Loven skulle være et redskab til at tvinge et firma til at splitte sig op i flere uafhængige dele.⁴⁰ Loven skulle sikre frihandel, og den kunne anvendes til at pålægge alle, der forhindrede frihandel at skulle betale en bøde på det tredobbelte af det tabte beløb, som den forurettede part havde lidt. Flere kongresmedlemmer havde forsikret Gompers, at lovgivningen udelukkende skulle anvendes til at bryde store kapitalkoncentrationer, og at fagforeningerne ikke kunne opfattes som monopoler.⁴¹ Dette løfte viste sig ikke at kunne overholdes, da domstolene, der fortolkede Kongressens lovgivning, var fjendtlig indstillet over for strejker og fagforeningsvirksomhed i det hele taget.

Domstolene agerede efter en liberalistisk doktrin kaldet “Free Labor”. Kerneindholdet i doktrinen var, at fagforeninger fratog de enkelte individer muligheden for selv at bestemme over egen arbejdskraft. Udgangspunktet for den juridiske doktrin var, at ingen andre end arbejderen selv skulle bestemme over dennes arbejdskraft. Ingen anden myndighed, om det var staten eller en fagforening, kunne tilrane sig denne magt over individet. Den republikanske senator Henry Teller var eksponent for “Free Labor”-doktrinen og udtalte:

“No power should interfere to prevent the free exercise of this right [free labor], and no

laboring man for a moment should surrender that right, either to the State, to his fellow-workmen, or to capital. His labor is valuable to him only as it is at his uncontrolled disposal, both as to whom he will sell it, and when he will sell it. Any interference by his fellow workmen of the same trade or any other in the disposal of his labor is an invasion of his right. (...) The difference between a slave and a freeman consists mainly in the fact that the freeman may freely dispose of his labor (...) on terms fixed by himself. What the American laborer needs is individualism, freedom from the control of others (...) what the American laborer wants is freedom from control, either of capital or his fellow workmen, independence, individuality, the right and disposition to take care of himself untrammelled, either by legislation, the rules of guilds, associations, trades unions, or other conditions that deny him the free control of his labor."⁴²

Baggrunden for doktrinen var en stærk tiltro til den enkelte arbejders individualitet og mulighed for social mobilitet. Bekymringen var, at regulering af forholdet mellem arbejdsgiver og lønmodtager kunne holde lønmodtageren fast i en statisk, slavelignende situation. Domstolene anvendte ofte lovgivningen til at udstede *injunctions* til at forbyde strejkeaktivitet eller fængsle fagforeningsfolk, der opfordrede til strejker.⁴³ En *injunction* er en retskendelse, der forbyder en bestemt aktivitet. En person, der forbryder sig mod retskendelsen, kan hurtigt blive dømt for foragt for rettet og alene af den grund blive fængslet uden, at den tiltalte får en egentlig rettergang.

Efter vedtagelsen af "The Interstate Commerce Act" kunne domstolene blande sig direkte i konflikter, der overskred en delstatsgrænse. Især jernbanearbejderne blev ramt af domstolenes tolkning. "The Interstate Commerce Act" blev anvendt flittigt indtil begyndelsen af 1890'erne, hvor arbejdsgivernes advokater fandt, at "The Sherman Anti-Trust Act" havde større potentiale, hvis domstolene også valgte at tol-

ke denne ud fra "Free Labor"-doktrinen.⁴⁴ Fra anden halvdel af 1880'erne fik domstolenes indblanding et mere ideologisk og aktivistisk præg i fortolkningen af lovgivningen.⁴⁵

Lovgivningen fra 1860'erne og frem til 1930'erne indeholdt kun moderate former for regulering og restriktioner. Den amerikanske forfatning forbød regeringen at intervenere i forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere i forhold til fastsættelse af løn og arbejdstider. Forfatningens *14th Amendment* forbød staten at regulere de enkelte borgeres privilegier, da de derved nægtede personer lige adgang til beskyttelse fra loven og forfølgelse af "*life, liberty and pursuit of happiness*" uden adgang til en rettergang.⁴⁶ Virksomheder fik på denne måde samme rettigheder som individer. Det betød, at staten mistede muligheden for at regulere over for store virksomheder, da arbejdsmarkedskonflikter skulle afgøres i retten. Domstolene var blevet et mellemlid i forbindelsen mellem staten som lovgiver på den ene side og den individuelle borger på den anden. Konflikter mellem enkeltpersoner skulle afgøres ved en domstol, og da virksomheder blev opfattet som værende i besiddelse af samme rettigheder som individer, blev domstolene den instans som arbejdsmarkedrelaterede konflikter blev stilet til.

Lovgivningen udgik fra Kongressen, men domstolene tolkede disse og bestemte, hvordan arbejderlovgivning skulle opfattes, når den først var vedtaget. Den manglende politiske regulering betød, at faglige konflikter kun kunne udspille sig gennem faglige kampe på arbejdspladserne.

De amerikanske arbejdsgivere

Arbejdsgiverne i USA udgjorde en stærk modstander for den organiserede arbejdskraft, da flere forhold i USA i slutningen af det nittende århundrede gav arbejdsgiverne en række fordele. Virksomhederne i jernbane- og minesektoren spredte sig oftest over

flere delstater og havde betydeligt flere økonomiske ressourcer end fagforeningerne.

Domstolenes tiltagende magt gav arbejdsgiverne en fordel over fagforeninger, da adgangen til føderale tropper blev lettet, således at det nu var muligt at tvinge erstatninger ud af fagforeningerne eller enkeltpersoner i fagforeningerne.

Kongressen ønskede kun at lovgive på arbejdsmarkedsområdet for at sikre frihandel. Det styrkede imidlertid arbejdsgiverne over for fagforeningerne, da arbejdsgiverne havde held til at få udbredt opfattelsen af fagforeninger som et monopol på arbejdskraft. Når det politiske system endelig inter文nerede i arbejdsmarkedskonflikter skete det i form af føderale tropper, der nedkæmpede strejker for at sikre varetransport. Det skete både i 1877 og 1894, hvor hhv. præsident Rutherford B. Hayes og præsident Grover Cleveland godkendte indsættelsen af føderale tropper til at nedkæmpe de strejkende arbejderes blokader. Desuden havde arbejdsgiverne fordel af, at de via deres omfattende netværk havde lettere adgang til indflydelsesrige allierede som fx advokater, dommere eller politikere, end fagforeningerne havde.⁴⁷

Arbejdsmarkedskonflikter

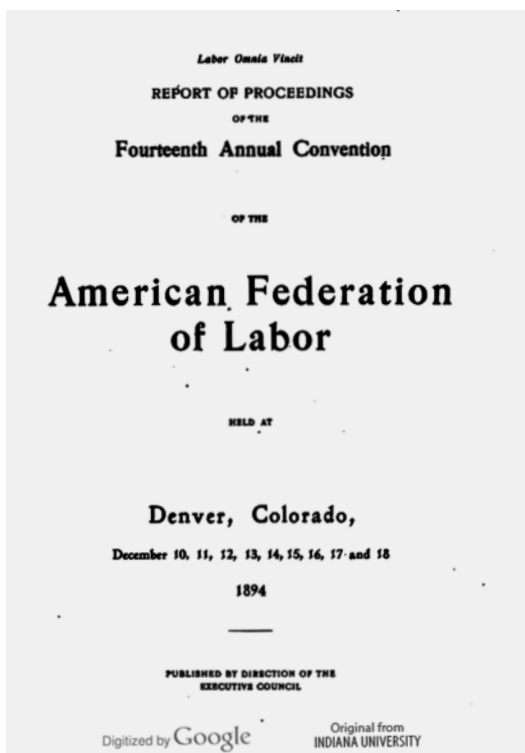
Arbejdsgivere og fagforeninger stødte ofte sammen i arbejdsmarkedskonflikter mellem 1877 og 1894, men tre perioder med et højt konfliktniveau på det amerikanske arbejdsmarked markerede afgørende skel i arbejderbevægelsens historie. Efter hver uroperiode måtte fagforeningerne forholde sig til en ny situation og genoverveje den hidtidige strategi. Hver af de tre konflikter havde indflydelse på både det interne styrkeforhold i arbejderbevægelsen og på graden af modstand fra domstole og arbejdsgivere.

Den første uroperiode var "The Great Uprising", der begyndte i jernbanesektoren, da Ohio & Baltimore Railroad i januar 1877 meddelte, at de ansattes lønninger ville blive skåret med ti procent for tredje gang på

kort tid. De ansatte reagerede ved at nedlægge arbejdet, og flere andre steder i jernbanesektoren udbrød sympatistrejker. Strejkerne udviklede sig til egentlige optøjer, og den 20. juli indsatte præsident Hayes' føderale tropper mod de strejkende i Baltimore. Da urolighederne var overstået, havde omkring 100 personer mistet livet.⁴⁸ Med "The Great Uprising" havde de amerikanske jernbanearbejdere vist, at de med koordinerede aktioner var i stand til at presse arbejdsgiverne. Denne erkendelse var medvirkende til, at "The Knights" i 1879 besluttede at overgå fra en hemmelig broderskabsmodel til en offentlig fagforening. Efter 'The Great Uprising' var det amerikanske arbejdsmarked forholdsvis roligt indtil midten af 1880'erne.

I 1884-85 fik nye uroligheder i jernbanesektoren navnet "The Great Upheaval". "The Knights" gennemførte tre succesfulde strejker mod jernbanemagnaten Jay Gould. Under konflikten fik passager- og posttog lov til at passere boykotten for at undgå domstolenes involvering. I den amerikanske offentlighed red "The Knights" på en bølge af positiv omtale i aviser. Fagforeningen blev efterfølgende oversvømmet med anmodninger om oprettelse af nye lokalafdelinger, og det officielle medlemstal rundede 730.000.⁴⁹ De mange nye medlemmer var en blandet gruppe af anarkister, socialister, landarbejdere og andre med forskellige faglige og uddannelsesmæssige baggrunde, men de fleste var ufaglærte.⁵⁰

Efter succeserne i 1884-85 blev 1886 et katastrofeår for "The Knights" som følge af to begivenheder: Et strejkenederlag til Gould, og en bombesprængning på "The Haymarket Square" i Chicago under en demonstration for en ottetimers arbejdsdag. I foråret 1886 fremprovokerede Gould en ny konflikt, og denne gang var Gould bedre forberedt end tidligere. Gould havde sikret sig, at domstolene var indstillet på at gribe ind ved at erklære, at arbejdsnedlæggelserne var ulovlige, så det blev muligt at få strejkelederne arresteret og få strejkerne opløst.

Kongressen referatforside

Goulds involvering af domstolene banede vejen for det tætte samarbejde mellem arbejdsgivere og domstole i kampen mod organiseret arbejdskraft, der kom til at kendetegne det amerikanske arbejdsmarked frem mod århundredeskiftet.⁵¹

Efter nederlaget til Gould blev en generalstrejke for ottetimersarbejdsdagen sat i værk den 1. maj. Forgængeren til AFL, The Federation of Trades and Labor Unions (FOTLU) havde arrangeret en række demonstrationer for en ottetimers arbejdsdag i en række større amerikanske byer, der skulle afholdes i begyndelsen af maj 1886. Demonstrationerne var fredelige undtagen i Chicago, hvor betjente den 3. maj affyrede skud mod de strejkende. Dagen efter blev et protestmøde afholdt på "The Haymarket Square." Da politiet forsøgte at opløse protestmødet, eksploderede en bombe, der dræbte syv betjente og flere demonstranter.⁵² Otte personer blev anholdt og dømt i

en skueproces med tvivlsomme beviser.⁵³ Selvom demonstrationerne var arrangeret af FOTLU, blev de dømt associeret med "The Knights".

Efter "Haymarket-episoden" mistede "The Knights" opbakning fra pressen, og arbejdsgiverne udnyttede det ændrede syn på "The Knights" til at iværksætte en modoffensiv med det formål at miskreditere strejkende arbejdere og fagforeningsvirksomhed i det hele taget. "Haymarket-bomben" gav arbejdsgiverne initiativet og vendte opinionen mod "The Knights". Gompers skrev om "Haymarket-bombens" betydning for ottetimersarbejdsdagen:

"The effect of that bomb was that it not only killed the policemen, but it killed our eight-hour movement for that year and for a few years after, notwithstanding we had absolutely no connection with these people.⁵⁴

Mange arbejdsgivere nægtede efterfølgende at forhandle med organiseret arbejdskraft, der havde forbindelse til "The Knights", hvilket førte til, at mange medlemmer begyndte at forlade "The Knights". Bombesprængningen var katalysatoren for den efterfølgende miskreditering af "The Knights".⁵⁵ Arbejdsgiverne havde succes med at forbinde 'The Knights' til bombesprængningen, hvilket miskrediterede ikke bare fagforeningen, men organiseret arbejdskraft i bred forstand, da et billede af fagforeninger som et samlingssted for anarkister blev skabt.⁵⁶

"Haymarket-bomben", nederlaget til Gould samt en række nye nederlag i konflikter i 1887 og 1888 satte gang i en medlemsflugt fra "The Knights".⁵⁷ "The Interstate Commerce Act" fra 1887 blev et godt redskab mod jernbanestrejker og var med til at svække "The Knights" yderligere ved at ramme en af de sektorer, hvor organisationen stod stærkest. 1886-90 blev en nedgangsperiode for "The Knights", hvorefter AFL overtog styringen af den amerikanske arbejderbevægelse.⁵⁸

Krise i 1890'erne

Den tredje uroperiode i første halvdel af 1890'erne markerede magtbalanceændringen fra "The Knights" til AFL i arbejderbevægelsen. Samtidig var alliancen mellem arbejds-givere og domstole etableret.

To modsatrettede opfattelser af den optimale strategi for den amerikanske fagbevægelse prægede dennes udvikling i 1880'erne og i første halvdel af 1890'erne. På den ene side var socialisterne, der ønskede, at fagbevægelsen knyttede sig til et politisk parti. Derimod var syndikalisterne overbevist om, at politisk engagement ville øge modstanden mod organiseret arbejdskraft, så for at sikre fagbevægelsens overlevelse var en partipolitisk neutral strategi nødvendig. Fagbevægelsen kunne derved undgå involvering med det politiske system samt staten, som blev opfattet som et instrument til undertrykkelse.⁵⁹

I 1880'erne dominerede den politiske fraktion "The Knights", mens AFL var domineret af syndikalister med Gompers i spidsen. Efter en begyndende medlemsflugt fra "The Knights" efter 1886 blev diskussionen om den politiske strategi efterhånden et internt anliggende i AFL, da mange af de tidligere "Knights"-medlemmer søgte over AFL-tilknyttede fagforeninger. I 1890 havde "The Knights" blot 120.000 medlemmer. "The Knights" havde især problemer med at fastholde de ufaglærte medlemmer, men holdt dog sin stærke position i jernbane- og minesektoren samt i New York og Philadelphia, men nåede som national organisation aldrig samme styrke som før 1886.⁶⁰ Midt i 1890'erne var "The Knights" en marginaliseret fagforening, og i begyndelsen af det tyvende århundrede vendte foreningen tilbage til sin oprindelige hemmelige broderskabsmodel.

En del af medlemsflugten fra "The Knights" skyldtes frygten for undertrykkelsen fra arbejdsgiverne ved fagforeningsmedlemskab.⁶¹ Arbejdsgivernes organisering havde en effekt på ufaglærte i forhold til fagforeningsmedlemskab. Arbejdsgivernes

modmobilisering begyndte at lukke det vindue, "The Great Uprising" havde åbnet for arbejdsmarkedsbaserede protester fra organiseret arbejdskraft. Med domstolene i ryggen øgede arbejdsgiverne truslen om undertrykkelse, hvilket mindskede motivation for at organisere sig. Arbejdsgiverne havde opbakning fra domstolene og med "The Interstate Commerce Act" og "The Sherman Anti-Trust Act" var det let for arbejdsgiverne at få indsat føderale tropper til at bryde blokader eller få tilladelse til selv at hyre private strejkebrydere.⁶²

Baggrunden for arbejdsgivernes mobilisering skal findes i "The Knights"' succesfulde strejker i første halvdel af 1880'erne. Strejkesejrene havde tvunget arbejdsgiverne til at forholde sig til "The Knights" som en stærk aktør på arbejdsmarkedet, der stod i opposition til virksomhederne og kapitalejerne. Arbejdsgiverne oprettede arbejds-giverforeninger, der skulle fungere som platform for arbejdsgivernes modtræk til "The Knights" strejkeaktivitet. Arbejdsgiverne valgte en organisationsform, hvor økonomiske ressourcer blev koncentreret i arbejds-giverforeningerne via et højt kontingent. Den passive statsmagt gav arbejdsgiverne en fordel over fagforeningerne i modsætning til fx i Frankrig, hvor statsmagten intervererede og sikrede et mere eller mindre ligeværdigt forhold mellem arbejdsgivernes foreninger og fagforeningerne.⁶³ Konflikten mellem arbejdsgiverne og "The Knights" faldt i slutningen af 1880'erne ud til arbejdsgivernes fordel. Sejren over "The Knights" styrkede arbejdsgivernes klassebevidsthed og tilslutning til arbejds-giverforeninger som midlet til at bekæmpe fagforeninger med hjælp fra domstolene. Fagforeningernes interesser blev af arbejdsgiverne opfattet som uforenelige med virksomhedernes.⁶⁴

"The Knights" kollaps havde mere med arbejdsgivernes klassebevidsthed og handlinger at gøre end med arbejdernes klassebevidsthed og handlinger.⁶⁵ Arbejdsgivernes modmobilisering og succesfulde involvering af domstolene til egen fordel var afgørende

for, at “The Knights” ikke kunne fortsætte medlemsmobiliseringen i anden halvdel af 1880’erne. Modmobilisering var blevet til som middel til at bekæmpe “The Knights”, men efter at have overtaget den dominerende position i arbejderbevægelsen i begyndelsen af 1890’erne, mødte AFL en velorganiseret og koordineret modstand fra arbejdsgivernes side. “The Knights” mobilisering i begyndelsen af 1880’erne ændrede fundamentalt det miljø, AFL skulle navigere i.

Det politiske program

Med tilgangen af mange ufaglærte medlemmer fra “The Knights” blussede diskussionen om politisk engagement op i AFL. Arenaen for diskussion var den årlige kongres, som AFL afholdt hvert år i december. To forbund under AFL organiserede størstedelen af de tidligere “Knights”-medlemmer, da de også tillod ufaglærte medlemskab. Jernbanearbejderne fik i 1893 et nyt fagforeningshjem i “The American Railroad Union” (ARU), og minearbejderne blev organiseret i “The United Mine Workers of America” (UMWA). Det var ikke en udelst sejr for den syndikalistiske AFL-ledelse, da mange af de tidligere “The Knights”-medlemmer var tilhængere af politisk aktivitet, og de meldte sig ind i ARU og UMWA, der organiserede ud fra samme inkluderende princip som “The Knights”.⁶⁶ Gompers udtrykte allerede før 1890 bekymring over den øgede tilstrømning af socialister og frygtede, at den nuværende udvikling, hvor socialisterne vandt opbakning og “The Knights” fortsat var en central aktør i fagbevægelsen ville betyde, at AFL blev en marginaliseret organisation i arbejderbevægelsen eller tvunget til at skifte strategi.⁶⁷ For Gompersfraktionen var AFL’s overlevelse det altoverskyggende mål ved kongresserne i 1893 og 1894. Et mål som i Gompers’ optik kun kunne opnås ved at fastholde den syndikalistiske strategi:

any political party and (...) our organizations can best serve their purposes by remaining separate and distinct from party complications.”⁶⁸

Det politiske program blev vedtaget på kongressen i 1893, med undtagelse af punkt ti, og derefter sendt ud til de tilknyttede forbund, der skulle tage endeligt stilling til programmet, der efterfølgende kunne vedtages på kongressen i 1894. De delegerede holdt fast i en beslutning fra 1892 med kravet om offentligt ejerskab af jernbaner og telegraf. Dertil tilføjede de delegerede et lovkrav om en ottetimers arbejdsdag. Resolutionen indeholdt også den betingelse, at hvis AFL skulle bakke op om et bestemt politisk parti, skulle partiet acceptere disse politiske krav.⁶⁹ I sin beretning havde Gompers taget temaet om politisk engagement op, hvor han anbefalede en partipolitisk neutral linje.⁷⁰

Det politiske program blev trods Gompers’ modstand vedtaget med et stort flertal i 1893: 2.244 stemmer for og 67 stemmer imod.⁷¹ Forbund under AFL skulle nu godkende det politiske program på deres egne generalforsamlinger. Kongressen valgte hvert år en præsident, fire vicepræsidenter og en kasserer. De seks valgte udgjorde den nationale ledelse sammen med en sekretær. I 1893 stillede formanden for UMWA, John McBride, op mod Gompers. 1.314 stemte på Gompers, mens 1.222 stemte på McBride. Opbakningen til McBride var et udtryk for en større støtte til en mere politisk strategi, og den politiske fraktions forsøg på at få AFL til at skifte strategi ved at få valgt en ny og mere venligt indstillet ledelse. McBride tilhørte dog hverken den socialistiske eller syndikalistiske fraktion, men repræsenterede UMWA, som var ét af de forbund, der var mest positive over for den politiske strategi som følge af den store medlemstilgang af tidligere medlemmer fra “The Knights”.

“We [AFL] want no entangling alliances with

Pullmanstrejken

En økonomiske krise begyndte i 1893, og den stillede de amerikanske fagforeninger svagere end tidligere. Arbejdsgiverne presede ved flere lejligheder de ansatte til at gå ned i løn. 1894 blev et skelsættende år for den amerikanske arbejderbevægelse.

I 1894 led ARU, der havde socialisten Eugene Debs som præsident, nederlag i en konflikt med togvognsfabrikanten "The Pullman Car Company." ARU var organiseret under AFL. De ansatte boede i en "factory town" syd for Chicago. Togvognsfabrikanten ejede bygningerne, arbejderne boede i, hvilket betød at lejerne betalte husleje til deres arbejdsgiver. "The Pullman Car Company" reducerede lønningerne uden at reducere huslejen, hvilket fremprovokerede en strejke. ARU blev involveret i konflikten efter ønske fra de strejkende. ARU bad sine medlemmer i hele jernbanesektoren om ikke at udføre arbejde på tog, der medbragte vogne fremstillet af "Pullman Car Company", indtil forhandlinger blev påbegyndt. Gompers og ledelsen i AFL afviste ARU's anmodning om en generalstrejke og ønskede heller ikke at give økonomisk opbakning i et forsøg på at svække et af det politiske programs største støtter.⁷²

Konflikten eskalerede, da flere jernbaneselskaber fyrede strejkende. Togtrafikken i størstedelen af Midtvesten stod helt stille og den føderale regering skred nu ind på jernbaneselskabernes side. Med begrundelse om at garantere postomdeling hyrede justitsminister Richard Olney 3.200 personer til at sikre togdriften. Samtidig begyndte lokale dommere at udstede injunctions, der gjorde ARU-strejken ulovlig og gav Præsident Cleveland mulighed for at godkende indsættelse af føderale tropper til at sikre at postleverancerne og bryde eventuelle strejker, der forhindre den:

"If it takes every dollar in the Treasury and every soldier in the United States to deliver a postal card in Chicago, that postal card shall be delivered".⁷³

Nedkæmpelsen af Pullmanstrejken med føderale tropper på vegne af domstolenes udstedelse af injunctions var et hårdt slag for ARU. Med inkluderende fagforeninger havde ufaglærte opnået en pæn forhandlingsvægt i forhold til arbejdsgiverne. Nederlaget satte en stopper for det inkluderende organiseringsprincip og frarøvede de mange ufaglærte jernbanearbejdere muligheden for at agere sammen med faglærte og i stort antal.⁷⁴ Med domstolenes indblanding i Pullmanstrejken blev det besluttet, at "The Sherman Anti-Trust Act" var legitim hjemmel for udstedelse af injunctions til at ulovliggøre strejker og boykotter under dække af at sikre frihandel.⁷⁵

The Civic Federation of Chicago

Nederlaget i Pullmanstrejken havde afgørende betydning, fordi domstolene havde godkendt indsættelse af føderale tropper til at bryde blokaden af arbejdspladsen. Domstolene var i det hele taget op gennem 1890'erne blevet mere indstillede på at påvirke styrkeforholdet mellem fagforeninger og arbejdsgivere til arbejdsgivernes fordel ved i højere grad at tolke lovgivningen i retning af et de facto forbud mod organiseret arbejdskraft.

"The Civic Federation of Chicago" var blevet organiseret som følge af et protestmøde afholdt den 12. november 1893. Protesten rettede sig mod korrupsion i Chicagos bystyre samt krav om en række reformer. På protestmødet blev en komité med repræsentanter fra flere sociale grupper, herunder arbejdere og virksomhedsejere, oprettet. Organisationen blev officielt grundlagt 3. februar 1894. Føderationen skulle være en platform for repræsentanter fra byens forskellige sociale lag.⁷⁶ "The Civic Federation" skulle være et forum, hvor organisationer uanset socialt tilhørsforhold kunne komme til orde. Formålet var at skabe harmoni mellem de forskellige samfundsklasser og bilægge modstridende interesser.⁷⁷ Målet for foreningen var refor-

mer inden for filantropi og uddannelse samt at være en løsningsplatform for arbejdsmarkedskonflikter.

AFL kunne bedre forfølge en syndikalistisk strategi uden om det politiske system, da der nu var blevet oprettet en dialog med arbejdsgiverne. Ved at forhandle med arbejdsgiverne gennem “The Civic Federation” kunne AFL undgå, at domstolene blev involveret i arbejdsmarkedskonflikter.

For AFL’s syndikalistiske fraktion var især løsningsplatformen for arbejdsmarkedskonflikter en attraktiv mulighed for at holde fagbevægelsen uden for det politiske system. “The Civic Federation” fungerede som en platform på tværs af klasseskel og uden statslig indblanding i arbejdsmarkedsanliggender, hvilket passede godt med den syndikalistiske strategi.⁷⁸

Kongressen 1894

Nederlaget ved Pullmanstrejken og fremkomsten af “The Civic Federation” var afgørende for, at opbakningen til det politiske program forsvandt i løbet af 1894.

Året 1894 blev domineret af en diskussion om forholdet mellem fagforeningsvirksomhed og uafhængig politisk handling. Det politiske program indeholdt socialistiske og fagforeningsmæssige komponenter med det formål at få støtte til et egentlig arbejderparti. I marts 1894 udkom AFL’s blad “The Federationist” for første gang. Den første udgave var domineret af forskellige syn på resolutionen, der indeholdt det politiske program. Gompers tilrettelagde sin argumentation, så AFL skulle holde sig partipolitisk uafhængige:

“In politics we shall be as we always have been, independant. Independant of all parties regardless under which name they may be known.”⁷⁹

Selvom “The Federationist” var planlagt som en platform for fri debat i AFL, blev bladet beskyldt for at være påvirket af ledel-

sens modstand mod det politiske program af den socialistiske fraktion i fagforbundet:

“...look at the attitude of the Federationist toward the platform [det politiske program], and especially Plank 10. Every issue is filled with articles in opposition to that plank, written by such old political hacks as “Tack-maker” [Frank] Foster of Boston (...) whose palms itch for the boodle they get yearly from the old political parties. (...) In the last issue Gompers editorially denounced Socialists, and indirectly Socialism, thus implying that the organ of the American Federation of Labor would be used to defeat Plank 10 of the platform submitted to the unions. Now we object to Gompers’ course as unfair. Several Socialists may have criticized Gompers unjustly, but that, in our opinion, is no excuse for his hostility to Plank 10, or favoring the opposition to that plank as editor.”⁸⁰

Argumentationsmæssigt valgte ledelsen at gå efter punkt ti, da det var den mest vidtrækkende del af programmet. Gompers påpegede gentagende gange op til kongressen i 1894 over for medlemmerne af AFL, at et så radikalt politisk krav ville være lig med AFL’s undergang. Kongressen besluttede at behandle hver af det politiske programs punkter hver for sig. Den syndikalistiske fraktion og ledelsen benyttede to argumenter i forsøget på at overbevise de delegerede om at forkaste det politiske program. Et økonomisk argument med fagbevægelsens stabilitet i fokus samt et politisk, hvor risikoen for at splitte medlemmerne i AFL stod centralt.

Gompers var af den opfattelse, at økonomisk uafhængighed gennem faglige kampe på arbejdspladserne var en forudsætning for politisk engagement. For Gompers skulle fagbevægelsens overlevelse sikres gennem en større organiseringsgrad og en syndikalistisk strategi. Gompers opfattede spørgsmålet om det politiske program som afgørende for fagbevægelsens fremtid, der kun kunne overleve ved at fastholde den

syndikalistiske strategi med en afvisning af det politiske program:

“The men who worship other gods and simply use the trade union house of worship are summoning their forces, and the trade union movement will indeed pass through its most crucial test at Denver, (hvor kongressen 1894 blev afholdt). There will not be so much the question of a man or an officer as it will be the root and fundamental principles of the organization. If we successfully resist it this time I have little fear for the future.”⁸¹

Det økonomiske argument var baseret på AFL's hidtidige syndikalistiske strategi med arbejdspladserne og udbredelsen af fagforeningsmedlemskab for faglærte som centrale elementer. Det politiske argument var baseret på en antagelse fra ledelsens side om, at AFL ved politisk engagement kunne risikere at blive splittet. Gompers og de øvrige ledere i AFL var nervøse for, at politisk stillingtagen kunne splitte arbejderne. Arbejderne var opdelt efter de eksisterende partiskel i forhold til etnoreligiøsitet, hvor religiøse og etniske tilhørsforhold havde større betydning for arbejdnernes politiske overbevisning end klassetilhørsforholdet.⁸² De katolske arbejdere kunne eksempelvis ikke acceptere den ateistiske socialistiske idé. Diskussionen om, hvorvidt den britiske arbejderbevægelse var blevet splittet af dens politiske engagement, var et centralt stridspunkt.⁸³

Ledelsen havde held til at overbevise de delegerede om farerne ved at vedtage det politiske program. Med afvisningen havde ledelsen sikret sig, at AFL kunne fastholde den syndikalistiske strategi i endnu et år indtil kongressen i december 1895. Som i 1893 stillede McBride op mod Gompers som præsidentkandidat. Denne gang trak McBride sig sejrrikt ud af opgøret med 1162 stemmer mod Gompers' 937.⁸⁴ Den syndikalistiske fløj vandt den afgørende kamp om det politiske program, men socialisterne fik en mindre sejr med afsættelsen

af Gompers. McBride var venligere indstillet over for politisk engagement. I det følgende år forsøgte tilhængerne af det politiske program forgæves at få fornyet støtte til det. McBride var kun formand i et enkelt år som følge af sygdom og anklager om korruption. På kongressen i 1895 blev Gompers genindsat, og en programerklæring, der afviste at AFL kunne binde sig til et politisk parti, blev vedtaget.⁸⁵ Den politiske fraktion i AFL kom aldrig igen til at indtage en så central rolle på en AFL-kongres og mistede hurtigt betydning efter kongressen i 1895.

Baggrunden for den partipolitisk neutrale fagbevægelse

Der var tre overordnede faktorer, som fik AFL-kongressen til at afvise det politiske program. Centraliseringen af magt i AFL, “The Civic Federations” tilbud om en platform til løsning af arbejdsmarkedskonflikter og den stærke alliance mellem domstole og arbejdsgivere, der efter “The Knights” kollaps havde presset den amerikanske fagbevægelse i knæ.

Internt i AFL var den centraliserede magtstruktur med til at styrke den syndikalistiske fraktion, da ledelsen og Gompers kunne vente med at sende det politiske program til endelig afstemning, før de havde et flertal imod det. Ledelsen spekulerede også i at svække de fagforbund, der bakkede op om det politiske program såsom ARU under Pullmanstrejken. Centraliseringen af magt gjorde det svært for den politiske fraktion i AFL at få gennemført sine mål. AFL-kongressen i 1893 havde besluttet at bakke op om det politiske program, men ledelsen var i stand til at få forhalet processen et år, hvor opbakningen til det politiske engagement var dalet som følge af nederlaget ved Pullman og den økonomiske krise.

Den syndikalistiske fraktion havde dermed fundet et alternativ til “The People's Party” og den politiske strategi i den platform, “The Civic Federation” tilbød på

tværs af klasseskel og uden om staten og det politiske system.

I modsætning til 1879, hvor “The Knights” blev en offentlig fagforening, var samfundets indstilling mere fjendtlig over for AFL i begyndelsen af 1890’erne. Arbejdsgiverne var organiserede og indstillede på at bekæmpe fagforeninger med de nødvendige ressourcer. Arbejdsgiverne hyrede private strejkebrydere og gjorde flittigt brug af domstolene til at udstede injunctions mod arbejdsnedlæggelserne. Arbejdsgivernes handlinger fik lov at udspille sig uden direkte politisk indblanding. Selvom Kongressen ved vedtagelse af “Sherman Anti-Trust Act” og “The Interstate Commerce Act” netop havde understreget, at de ikke kunne tolkes ind i arbejdsmarkedskonflikter, så valgte domstolene at gøre dette alligevel. Arbejdsgiverne organiserede sig for at bekæmpe den organiserede arbejdskraft og de radikale politiske mål, flere “The Knights”-lokalafdelinger var begyndt at give udtryk for. “The Knights” decentrale struktur var ikke i stand til at modstå presset fra de organiserede arbejdsgivere, der fik hjælp af domstolene. AFL havde, modsat “The Knights”, en bedre struktur til at navigere rundt i et stadig mere fjendtligt miljø, hvor domstolene i højere grad intervererede i arbejdsmarkedskonflikter på arbejdsgivernes side ved at udstede injunctions.

Efter kongresbeslutningen

AFL-kongressens afvisning af det politiske program gjorde, at den amerikanske fagbevægelse undlod at involvere sig i kampen om den politiske magt modsat andre vestlige fagbevægelser. Da AFL forkastede det politiske program, forsvandt muligheden for at danne en stærk bonde-arbejderalliance i USA, og “The People’s Party” formåede aldrig at vinde opbakning blandt arbejderne.⁸⁶ AFL’s partipolitiske uafhængighed betød også, at amerikanske arbejderpartier aldrig opnåede større succes ved valg.⁸⁷ Efter 1894 og frem til “New Deal”-program-

merne i 1930’erne var betingelserne for organiseret arbejdskraft i USA fortsat ikke gode, men der skete dog en holdningsændring både i det politiske system og hos domstolene i forhold til fagforeningerne. Resultatet af denne holdningsændring var bedre vilkår for den organiserede arbejdskraft. Motiverne bag var dog ikke nødvendigvis et ønske om at skabe bedre forhold for arbejdere, men måske i højere grad at sikre et mere roligt og stabilt arbejdsmarked og dermed en fastholdelse af status quo i forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere.

Efter Pullmanstrejken var domstolenes tiltro til individualisme og det frie marked ændret, hvilket gav fagforeninger bedre muligheder for at strejke. I 1898 blev “The Erdman Act” vedtaget i Kongressen, hvilket gav den føderale regering en større rolle i jernbanekonflikter for at sikre, at en eskalering af konflikten som under Pullmanstrejken ikke skulle gentage sig. I 1902 nedsatte Præsident McKinley “The Industrial Commission” med det formål at sikre ro på arbejdsmarkedet. “The Industrial Commission” anbefalede tre ændringer, der knyttede sig til arbejdsmarkedet. For det først skulle staten og domstolene være mere påpasselige med at slå hårdt ned på strejker. For det andet skulle lovgivning om børnearbejde foregå på føderalt plan sammen med en bestemmelse om længden på en arbejdsdag på otte timer for en offentligt ansat. For det tredje skulle Kongressen regulere arbejdsforhold ved jernbanerne på tværs af delstatsgrænser, og staten skulle sikre ansættelsesforhold for organiserede på samme niveau som uorganiserede.⁸⁸

Før dannelsen af “The Industrial Commission” blev “The National Civic Federation” dannet i 1899 med “The Civic Federation of Chicago” som forbillede for at skabe stabilitet på arbejdsmarkedet. Disse tiltag sikrede forholdsvis ro og stabilitet på det amerikanske arbejdsmarked frem mod “New Deal”-programmernes nye banebrydende arbejdsmarkedslvgivning.⁸⁹ AFL

havde allerede i 1895 flyttet sit hovedkvarter til Washington DC for bedre at kunne udføre lobbyarbejde over for de etablerede politiske partier.⁹⁰

“New Deal”-programmerne indeholdt flere centrale punkter, der gjorde tilværelsen lettere for den organiserede arbejdskraft i USA. “The Norris-LaGuardia”-loven fra 1932 gjorde, at domstole ikke som tidligere kunne involvere sig i overenskomstmæssige uoverensstemmelser. “The Wagner Act” fra 1935 genoplivede og sikrede organiseringen af ufaglærte, der havde været fraværende i større målestok siden “The Knights” storhedstid i 1880’erne og ARU og UMWA’s inkluderende strategier i første halvdel af 1890’erne. The National Labor Relations Act, der tillod fagforeninger at organisere arbejdskraft og forhandle overenskomster, blev også vedtaget i 1935. “The Committee of Industrial Organizations” (CIO) blev dannet af otte AFL-tilknyttede forbund med mange ufaglærte medlemmer, og forsøget var en stor succes, som senere blev udvidet og “Committee” blev udskiftet med “Congress.” CIO organiserede ufaglærte uanset race, køn og religion. I 1945 havde AFL og CIO tilsammen over seks millioner medlemmer, og både domstole og det politiske system havde en venligere indstilling til fagforeninger. Efter 1950’erne faldt medlemstallet hos de amerikanske fagforeninger, og i dag er kun en lille del af den amerikanske befolkning medlemmer af en fagforening.⁹¹

Sammenfatning

Den interne kamp om magten i AFL blev vundet af syndikalisterne. Den magtfulde syndikalistiske ledelse udnyttede sin position til at dirigere AFL væk fra den politiske strategi. Efter kongressen i 1894 var kampen om det politiske engagement afsluttet med den syndikalistiske fraktion som vinder. I løbet af de otte dage kongressen varede, fik AFL-ledelsen med præsident Samuel Gompers i spidsen overbevist de delegerede

om at afvise programmet. Spørgsmålet om at knytte den amerikanske fagbevægelse til et politisk parti eller udvikle en politisk overbygning blev aldrig genoptaget. Afstemningsresultatet på kongressen i 1894 med 1.173 imod og 735 skulle vise sig at have store konsekvenser, ikke blot for de amerikanske arbejdere og den organiserede arbejdskraft, men også for sammensætningen af partier i det politiske system, hvor et arbejder- eller socialistparti aldrig opnåede nævneværdig indflydelse i USA.

Noter

1. Artiklen er baseret på mit speciale *Pure and Simple Unionism: Baggrunden for the American Federation of Labor's afvisning af et politisk program, 1877-1894* afleveret ved Saxo-instituttet, Københavns Universitet august 2011.
2. AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1893*, s. 37.
3. AFL: *A Verbatim Report of the Discussion on the Political Programme, at the Denver Convention of the American Federation of Labor, December 14-15, 1894*, s. 61-64.
4. Historikerne John Commons og Selig Perlman fra University of Wisconsin var de mest fremtrædende i Wisconsin-skolen. John Commons et al: *History of the Labor Movement in the United States. Vol. 1-4* (New York: MacMillan, 1918-35) og Selig Perlman: *A Theory of the Labor Movement* (New York: MacMillan Company, 1928).
5. Richardt Hofstadter: *The American Political Tradition and the Men Who Made It* (New York: A.A Knopf, 1948); Louis Hartz: *The Liberal Tradition in America: An Interpretation of American Political Thought Since the Revolution* (New York: Harcourt, Brace and Company, 1955); Daniel Bell: *Marxian Socialism in the United States* (Ithaca: Cornell University, 1995 [1952]). De liberale værdier var ifølge konsensushistorikerne frembragt af Oplysningstidens filosoffer med John Locke som den helt centrale. Hartz' centrale pointe var, at USA var blevet uafhængigt på et tidspunkt, hvor borgerskabets ideer var fremherskerskende, og derfor havde USA en særlig liberal tradition i modsætning til fx Canada.
6. Seymour Martin Lipset: ‘Why No Socialism in the United States?’ I Seweryn Bialer & Sophia

- Sluzar (eds.): *Radicalism in the Contemporary Age, Vol. 1 of Sources of Contemporary Radicalism* (Boulder: Westview Press, 1977), s. 31-149.
7. William Forbath: *Law and the Shaping of the American Labor Movement* (Cambridge: Harvard University Press, 1991); Sanford Jacoby: 'American Exceptionalism Revisited: The Importance of Management.' I Sanford Jacoby (ed.): *Master to Managers* (New York: Columbia University Press, 1991), s. 173-200; Robin Archer: *Why Is There No Labor Party in the United States?* (Princeton: Princeton University Press, 2007).
8. Kim Voss: *The Making of American Exceptionalism. The Knights of Labor and Class Formation in the Nineteenth Century* (London: Cornell University Press, 1993); Kim Voss: 'The collapse of a social movement: The interplay of mobilizing structures, framing, and political opportunities for the Knights of Labor.' I Doug McAdam, John D. McCarthy & Mayor Zald.: *Comparative Perspectives on Social Movements* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), s. 227-260.
9. Robert Weir: *Knights Unhorsed. Internal Conflict in a Gilded Age Social Movement* (Detroit: Wayne State University, 2000); Robert Weir: 'Dress Rehearsal for Pullman: The Knights of Labor and the 1890 New York Central Strike.' I Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore: 'I Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore (eds.): *The Pullman Strike and the Crisis of the 1890s* (Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. 21-42.
10. Richard Schneirov: 'Labor and the New Liberalism in the Wake of the Pullman Strike.' I Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore (eds.): *The Pullman Strike and the Crisis of the 1890s* (Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. 204-232; Richard Schneirov: *Labor and Urban Politics: Class Conflict and the Origins of Modern Liberalism in Chicago, 1864-92* (Urbana: University of Illinois Press, 1998); Shelton Stromquist: 'United States of America.' I Marcel Van Der Linden & Jürgen Rojahn (eds.): *The Formation of Labor Movements, 1870-1914: An International Perspective. Vol. 2* (New York: EJ Brill, 1990), s. 543-578.
11. Kaufman & Albert (1986-2011).
12. AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1889-1892*; AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1893-1896*.
13. Kaufman & Albert (1989), s. 607-666.
14. Michelle Perrot: 'On the Formation of the French Working Class.' I Ira Katznelson & Aristide R. Zolberg: *Working-Class Formation. Nineteenth-Century Patterns in Western Europe and the United States* (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 108.
15. Mary Nolan: 'Economic Crisis, State Policy, and Working-Class Formation in Germany 1870-1900.' I Ira Katznelson & Aristide R. Zolberg: *Working-Class Formation. Nineteenth-Century Patterns in Western Europe and the United States* (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 379.
16. Gary Marks: *Unions in Politics* (Princeton, Princeton University Press, 1989), s. 67.
17. Archer, s. 14-15.
18. Lars Christensen, Søren Kolstrup & Anette Eklund Hansen: *Arbejdernes Historie i Danmark 1800-2000* (København: SFAH, 2007), s. 51.
19. Forbath s. 29; Martin Shefter: 'Trade Unions and Political Machines: The Organization and Disorganization of the American Working Class in the Late Nineteenth Century.' I Ira Katznelson & Aristide Zolberg (eds.): *Working-Class Formation* (Princeton: Princeton University Press, 1986), s. 232.
20. Greene, s. 13.
21. Shefter, s. 198.
22. Phillip Jenkins: *A History of the United States* (2007), s. 183.
23. I USA er et tredjeparti et parti, der ikke er Det Republikanske eller Demokratiske Parti. Tredjepartier findes i topartisystemer med flertalsvalg i enkeltmandskredse.
24. Archer, s. 73-92; Jenkins, s. 183-188.
25. 'Mark Twain & Charles Dudley Warner: *The Gilded Age* (New York: American Publishing Company, 1873). Samme billede af USA gav Jacob Riis: *How the Other Half Lives* (New York: Penguin Press, 1890). Myten om opadstigende social mobilitet og troen på, at alle kunne gå fra 'rags to riches' stemte ikke overens med, at omkring 90 % af de rigeste forretningsmænd var født ind i overklassefamilier eller den øvre middelklasse. Howard Zinn: *A People's History of the United States* (New York: Harper, 1980), s. 243
26. Bruce Levin.: *Who Built America, Vol. 1.* (New York: Pantheon Books, 1989), s. 523.
27. Først fra omkring år 1900 begyndte Syd- og Østeuropæere at immigrere i større antal. Julie Greene: *Pure and Simple Politics. The American Federation of Labor and Political Activism, 1881-1917* (Cambridge: Cambridge University Press, 1998), s. 27.
28. Pauline Meier et al.: *Inventing America* (New York: W. W. Norton & Company, 2006), s. 515-516.
29. Greene, s. 19.
30. Seymour Martin Lipset & Gary Marks: *It didn't Happen Here* (New York: W.W. Norton & Company, 2000) s. 22-23.

31. Shefter, s. 198.
32. Alle var velkomne til at melde sig ind undtagen advokater, bankansatte, børsrådgivere og salonejere. Leon Fink: *In Search of the Working-Class* (Urbana: University of Illinois Press, 1994), s. 17.
33. Weir (2000), s. 161.
34. Da medlemstallet steg til 750.000 var ca. 60.000 sorte, et mindre antal var kinesere og 65.000 kvinder. Kim Voss: 'The collapse of a social movement: The interplay of mobilizing structures, framing, and political opportunities for the Knights of Labor.' I Doug McAdam, John D. McCarthy & Mayer Zald.: *Comparative Perspectives on Social Movements* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), s. 229.
35. Jason Kaufman: 'Rise and Fall of a Nation of Joiners: The Knights of Labor Revisited,' *Journal of Interdisciplinary History*, 31, forår 2001, s. 557 & Richard Schneirov: *Labor and Urban Politics: Class Conflict and the Origins of Modern Liberalism in Chicago, 1864-92* (Urbana: University of Illinois Press, 1998), s. 301-316.
36. Philip Nicholson: *Labor's Story in the United States* (Philadelphia: Temple University Press, 2004), s. 125.
37. Theodore Saloutos påpegede at grundlaget for bonde-arbejderalliancen var baseret på en pragmatisk forventning om lettere adgang til hhv. højere løn for arbejderne eller bedre økonomiske vilkår for bønderne. Saloutos: 'Radicalism and the Agrarian Tradition.' I John Laslett & Seymour Martin Lipset (eds.): *Failure of a Dream* (Los Angeles: University of California Press, 1984), s. 52-64.
38. Samuel Gompers: 'Organized Labor in the Campaign.' I Stuart Kaufman & Peter Albert (eds.): *The Samuel Gompers Papers. Vol. 3. Unrest and Depression 1891-94* (Urbana: University of Illinois Press, 1989), s. 201.
39. Archer, s. 94.
40. Archer, s. 94.
41. Greene, s. 155.
42. Melvyn Dubofsky: 'The Federal Judiciary, Free Labor, and Equal Rights.' I Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore (eds.): *The Pullman Strike and the Crisis of the 1890s* (Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. 167. [Free labor] indsat.
43. Dubofsky, s. 159-178.
44. Forbath, s. 71.
45. Meier et al., s. 594.
46. Et *Amendment* er en tilføjelse til den amerikanske forfatning. *14th Amendment* garanterede borgernes rettigheder uanset race og var blevet brugt til at afvikle slaveriet. Jenkins, s. 167.
47. Forbath, s. 22.
48. Melvyn Dubofsky: *The State and Labor in Modern America* (Chapel Hill: The University of North Carolina Press, 1994), s. 8-12.
49. Dertil kan lægges omkring en kvart million, der hævdede forbindelse til 'The Knights', men ikke havde officielle dokumenter som følge af en lang ventetid. Weir (2000), s. 34 & Voss (1996), s. 230.
50. Weir (2000), s. 45.
51. Forbath, s. 62.
52. James Green har givet en detaljeret skildring af forløbet og den efterfølgende retssag. James Green: *Death in the Haymarket. A Story of Chicago, the First Labor Movement and the Bombing that Divided Gilded America* (New York: Anchor Books, 2006).
53. Fire blev hængt og en begik selvmord. De resterende blev benådet i 1894, da Illinois' guvernør John Peter Altgeld erkendte at retssagen havde været fup.
54. John Commons et al: *History of the Labor Movement in the United States. Vol. 2* (New York: MacMillan, 1918). , s. 386.
55. Voss (1993), s. 239.
56. Mayer Zald: 'Culture, ideology, and strategic framing.' I Doug McAdam, John McCarthy & Mayer Zald (eds.): *Comparative Perspectives on Social Movement. Political Opportunities, Mobilizing Structures, and Cultural Formations* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), s. 269.
57. Weir (1999), s. 22.
58. Voss (1993), s. 74-75.
59. Shefter har vist, at socialister udgjorde en ikke ubetydelig minoritet i den amerikanske arbejderbevægelse fra 1870'erne og også var repræsenteret i AFL. Shefter, s. 224-226.
60. Voss (1996), s. 235.
61. Voss (1993), s. 131.
62. Pinkertonagenter var de mest benyttede private vagtværn til nedkæmpelse af blokader.
63. Gerald Friedman: 'The Decline of Paternalism and the Making of the Employer Class, France, 1870-1914.' I Sanford Jacoby: *Masters to Managers* (New York: Columbia University Press, 1991), s. 153-172.
64. Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore: 'Introduction.' I Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore (eds.): *The Pullman Strike and the Crisis of the 1890s* (Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. (1999), s. 6.
65. Voss (1993).
66. Dog var kinesere ikke længere velkomne og i ARU blev en åben debat om, hvorvidt sorte skulle tillades medlemskab taget. Nicholson, s. 119
67. Gompers: 'To P. J. McGuire.' I Kaufman & Albert (1989), s. 83-86.

68. Kaufman & Albert (1989), s. 263, note 6. [...] indsat.
69. AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1893*, s. 72.
70. AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1893*, s. 12.
71. AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1893*, s. 38.
72. 'The Knights' gik som en af de få fagforeninger med i generalstrejken. Weir (1999), s. 37.
73. Harvey Wish: 'The Pullman strike. A study in industrial warfare,' *Journal of the Illinois State Historical Society*, sept. 1939, vol. 32, no. 2, s. 293 & Rosanne Currarino: *The Labor Question in America* (Urbana: University of Illinois Press, 2011), s. 118.
74. Forbath, s. 77.
75. Archer, s. 93.
76. Shelton Stromquist: 'The Crisis of 1894 and the Legacies of Producerism.' I Richard Schneirov, Shelton Stromquist & Nick Salvatore (eds.): *The Pullman Strike and the Crisis of the 1890s* (Chicago: University of Illinois Press, 1999), s. 182.
77. Stromquist (1999), s. 196.
78. Kaufman & Albert (1989), s. 552-553, note 3.
79. Gompers i lederen til 'The Federationist,' (marts 1894). I Kaufman & Albert (1989), s. 419.
80. 'The Cleveland Citizen' d. 28. April 1894: 'The Tenth Plank.' I Kaufman & Albert, s. 502-503. [...] indsat.
81. Gompers: 'To Frank Foster.' I Kaufman & Albert, s. 606-607.
82. Archer, s. 206.
83. AFL: 'Excerpts from Accounts of the 1894 Convention of the AFL in Denver.' I Kaufman & Albert, s. 619 & 639-641.
84. I det officielle referat er tallene 976 mod 1170, men efterfølgende fintælling gav ovenstående tal. AFL: *Report of the Proceedings of the American Federation of Labor, 1894*, s. 41.
85. Greene, s. 49.
86. Paul Enyeart: "'The Exercise of the Intelligent Ballot': Rocky Mountain Workers, Urban Politics, and Shorter Hours, 1886-1911,' *Labor*, Vol. 1 (3), forår 2004, s. 57.
87. Eugene Debs fra 'The Socialist Party' modtog i 1912 ca. seks procent af stemmerne til præsidentvalget, hvilket var det bedste resultat for en arbejderkandidat.
88. Dubofsky (1999), s. 172.
89. Dubofsky (1994), s. 58
90. Greene, s. 93.
91. Rick Fantasia & Kim Voss: *Hard Work. Remaking the American Labor Movement* (Los Angeles: University of California Press, 2004).

Abstract

Ask Holm: 'Pure and Simple Unionism'. *Arbejderhistorie* 2/2013, pp. 1-21.

In 1894, at the Convention of the American Federation of Labor (AFL), a political programme was discussed. The programme had gained initial support at the 1893 convention, but it was rejected in 1894. The AFL chose to pursue a syndicalist strategy called 'pure and simple unionism.' The decision made it almost impossible for a labor party to succeed without the support of the labor movement in the United States. By rejecting the political platform, the American labor movement detached itself from the development that the rest of the labor movements in the industrialized world followed in the late eighteenth century.

The internal discord between the inclusive, political 'Knights of Labor' and the exclusive, syndicalist AFL didn't create a united labor movement in the late 1880's. 'The Knights' collapsed and the AFL became the dominant labor organisation. Thereafter, the syndicalist leadership, with President Samuel Gompers as the dominant figure, used a centralized power structure to navigate the AFL free of political involvement. The formation of 'the Civic Federation of Chicago' in the summer of 1894 gave the syndicalist leadership an alternative to the People's Party, which otherwise would have been the platform for political involvement through a farmer-labor alliance. 'The Civic Federation' gave the syndicalist AFL leadership an opportunity to interact with employers outside the political system. The repression from employers and courts in the late 1880's and early 1890's left little room for the AFL to focus on other issues than surviving as an organization.

Ask Holm (f. 1984), cand.mag. i historie og samfundsfag.

Gymnasielærer hos Gefion Gymnasium & Gladsaxe Gymnasium,
email: askjensholm@hotmail.com